

Sygn. akt VIII AKa 273 / 23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Nowakowska

Sędziowie: SA Izabela Szumniak

SO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024r.

sprawy

A. K.

syna W. i H. z domu W.

urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę i Prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 20 kwietnia 2023r., sygn. akt V K 137/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz Państwowego Funduszu R. Osób Niepełnosprawnych kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście 00/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M. kwotę 1.476,00 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć 00/100) złotych tytułem zwrotu nieopłaconych przez stronę kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym kwotę 276,00 (dwieście siedemdziesiąt sześć 00/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura akt

VIII AKa 273 / 23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

2

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2023r.

sygn. akt V K 137/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel substydiarny

oskarżyciel posiłkowy

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# <i>na niekorzyść</i>		
# <i>w części</i>	#	<i>co do winy</i>
#	<i>co do kary</i>	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	zmiana	#	uchylenie

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	W. Ż	---	w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadzono postępowania dowodowego	---	---
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.	---	w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadzono postępowania dowodowego	---	---	
----	-----	---	-----	-----	--

2.2. Ocena dowodów		
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.1.1	---	---
2.1.2.1.	---	---

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	APELACJA OSKARŻONEGO	OBROŃCY # zasadny

	<p>zarzuty obraży prawa procesowego:</p> <p>1. mająca wpływ na treść orzeczenia obraza art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez jednostronną ocenę zebranego materiału dowodowego I oparcie rozstrzygnięcia jedynie na dowodach obciążających oskarżonego I pominięciu kwestii korzystnych dla niego;</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych:</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu działając z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżony występował z wnioskiem o dofinansowanie z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w uzasadnionym przekonaniu o prawidłowości swojego działania, a pozyskane środki wykorzystywał zgodnie z łączącą Fundację z (...) umową na rzecz dofinansowania wynagrodzeń pracowników Fundacji (...)</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>
<p>APELACJA PROKURATORA</p> <p>zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za przypisany czyn, polegającej na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, podczas gdy bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, wynikający w szczególności z postaci zamiaru i motywacji, charakter naruszonych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>dóbr, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także potrzeba w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu zdecydowanie surowszej kary, to jest kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, których wystąpienie obligowałoby sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także wpływu uchybienia na treść orzeczenia. Nie było również podstaw do jego modyfikacji na podstawie art. 440 kpk.</p> <p>Wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożył tylko obrońca oskarżonego, toteż z uwagi na regulację art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk pisemne motywy odnoszą się tylko do zarzutów sformułowanych w apelacji jego autorstwa. W odniesieniu do apelacji oskarżyciela publicznego poprzestać można wyłącznie na stwierdzeniu, że nie zakwestionowano w niej skutecznie (nie formułowano nawet takiego zarzutu), by sąd meriti błędnie przyjął istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniającej warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności (art. 69 §§ 1-2 kk). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 1973r. (V KRN 474/72, OSN-KW (...)) wskazał, że kara pozbawienia</p>		

wolności może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania. Analogicznie dopuszczalny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary na skutek warunkowego zawieszenia jej wykonania. Dlatego Prokurator starał się kwestionować wymiar kary poprzez formułowanie zarzutów dotyczących społecznej szkodliwości czynu. Jego dążenie nie mogło jednak liczyć na powodzenie już chociażby z tego powodu, że apelujący przyznał, że sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stopień społecznej szkodliwości czynu (...) oceniając go jako wysoki. W przypadku przestępstw przeciwko mieniu motywacja sprawcy z reguły jest niska, ponieważ działają oni z chęci uzyskania korzyści majątkowej (dla siebie lub kogoś innego). Tzw. oszustwa dotacyjne również reguły są dobrze przygotowane, by przełamać czujność pracowników instytucji finansowych lub urzędów państwowych / samorządowych. Fakt, że wysokość świadczenia emerytalnego osiąganego przez oskarżonego rzeczywiście czyni mało realnym naprawienie przez niego szkody, nie ma wpływu na ocenę społecznej szkodliwości czynu. A. K. jest osobą dojrzałą i niekaraną – jak wyżej wspomniano nie jest kwestionowana pozytywna prognoza kryminologiczna. Dlatego orzeczenie w zakresie kary należało utrzymać uwzględniając dodatkowo, że Prokurator nie postulował podwyższenia jej wymiaru, a tylko eliminację rozstrzygnięcia o środku probacyjnym.

Z kolei dalej idąca apelacja obrońcy oskarżonego, obejmująca żądanie zmiany zaskarżonego

wyroku musiała zostać oceniona jako wyłącznie polemiczna.

Podstawowy jej zarzut dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez niezasadne przyjęcie, że A. K. działał z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy – zdaniem apelującego – występując z wnioskiem o dofinansowanie działał w uzasadnionym przekonaniu prawidłowości swojego działania, a pozyskane środki wykorzystywał zgodnie z umową na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników Fundacji.

Zgodnie z art. 286 § 1 kk kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Tym kwalifikowany tego przestępstwa (gdzie znamieniem kwalifikującym jest wartość mienia: znaczna lub wielka) określony został w art. 294 § 1 kk. Mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000,00 zł (art. 115 § 5 kk).

Przestępstwo oszustwa można popełnić tylko umyślnie i tylko z zamiarem bezpośrednim. W doktrynie i orzecznictwie jednoznacznie wskazuje się, że oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w jego świadomości i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 kk (por. np. wyrok SN z dnia 19.07.2007r., V KK 384/06, Biul. PK 2007/14/33). **Wprowadzenie w błąd** może mieć postać zarówno działania (np. **sprawca przedstawia pokrzywdzonemu nieprawdziwe informacje dotyczące transakcji, za którą ma otrzymać wynagrodzenie** lub posługuje się podrobionymi dokumentami), jak i zaniechania (np. sprawca zataja przed pokrzywdzonym istotne informacje dotyczące obciążeń własnego majątku czy wady prawnej przedmiotu transakcji).

W sytuacji, gdy na podstawie wyjaśnień nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić zamiaru sprawcy, sąd powinien sięgać do najbardziej uchwytnych i widocznych elementów działania sprawcy – okoliczności przedmiotowych (postanowienie SN z dnia

29.03.2011r., V KK 344/10, Biul. PK 2011/9/ 45).

Obrońca oskarżonego argumentował, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brakuje szerszego odniesienia do postaci zamiaru oskarżonego i do jego wyjaśnień, w których A. K. wskazywał m. in. na problemy z regulowaniem zobowiązań wobec ZUS oraz nieterminowość wypłaty środków przez (...). Obrońca podkreślał, że celem działania Fundacji (...) było przede wszystkim aktywizowanie osób niepełnosprawnych i mimo braku szerszej działalności czynione były starania, aby Fundacja funkcjonowała i realizowała swoje cele.

Można podzielić wywód obrońcy, że taki był jeden z formalnych celów statutowych Fundacji. Apelujący jednak nie chce dostrzec, w jaki sposób był on faktycznie realizowany – jak wyglądało owo aktywizowanie. Sąd I instancji oceniając zeznania pracowników Fundacji trochę zbagatelizował ich znaczenie dla rozstrzygnięcia wskazując, że kwestie związane m. in. z przekazywaniem przez pracowników (dobrowolnie lub nie) darowizn i pożyczek na rzecz Fundacji, ich wysokości, terminowości otrzymywanych wypłat nie miały w sprawie istotnego znaczenia z uwagi na postawiony oskarżonemu zarzut. W przekonaniu Sądu odwoławczego miały bardzo istotne znaczenia, gdyż pokazywały, że celem działania Fundacji nie była aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych. Co najwyżej był to cel poboczny, gdyż głównym celem były uzyskiwanie dofinansowania z (...) – uzyskiwanie środków, które wyłącznie w niewielkiej części przeznaczane były

na wypłaty dla pracowników i finansowanie takich kosztów pracy, jak składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Pomijając nawet kwestię, że Fundacja od grudnia 2012 roku nie uiszczala terminowo składek na ubezpieczenie społeczne, a począwszy od października 2013 roku płaciła je w niepełnej wysokości, a później już wcale należało odwołać się do zeznań K. P. (m. in. k. 33-35 i 325-327), że przy konstrukcji przepisów Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do wyłączenia dofinansowania dochodzi, kiedy podmiot ubiegający się o nie ponosi zadeklarowanych kosztów pracy lub nie ponosi ich wcale. Świadek trafnie wskazał sytuację, w której pracownik otrzymuje wynagrodzenie, ale następnie zobowiązany jest je zwracać pod różnym tytułem pracodawcy. Oczywiście fundacje utrzymują się z darowizn, ale nie powinny być to darowizny od beneficjentów ich celów statutowych, będące dodatkowo warunkiem nawiązania stosunku pracy. Przesłuchani pracownicy wielokrotnie wskazywali, że różną część wynagrodzenia zwracali następnie na rzecz Fundacji (...) jako rzekome darowizny lub pożyczki. A tymczasem oskarżony wydatkowane na wynagrodzenia kwoty podawał we wnioskach o dofinansowanie. W ten sposób wprowadzał Fundusz w błąd co do spełniania warunków formalnych uzyskania dofinansowania, ponieważ w istocie nie Fundacja nie ponosiła takich kosztów pracy – z założenia część wypłaconych wynagrodzeń powracała do niej jako te darowizny lub pożyczki. Następnie te środki były wykorzystywane na potrzeby Fundacji

(a nie taki był cel dofinansowania ze środków publicznych).

Oskarżonemu zasadnie przypisano również tzw. oszustwo dotacyjne. Art. 297 § 1 kk penalizuje również zachowanie osoby, która w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi dotacji przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Przestępstwo penalizowane w art. 297 § 1 kk ma charakter formalny. Jego dokonanie następuje już w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie, niezależnie od tego, czy skutkowały one uzyskaniem kredytu. Przepis penalizuje czynności przygotowawcze do podjęcia ostatecznej decyzji o udzieleniu kredytu. Dla zaistnienia przestępstwa oszustwa kredytowego wystarczy, że starający się o kredyt przedstawi choć jeden fałszywy lub stwierdzający nieprawdę dokument. Uwzględniając, że przestępstwo ma charakter formalny – dla jego zaistnienia nawet wystąpienie rzeczywistej szkody nie stanowi warunku odpowiedzialności karnej (wyrok SA w Łodzi z dnia 26.07.2000r., II AKa 93/00, Prok. i Pr. 2002/1/24). Rozważania te aktualne pozostają również w sprawach dotyczących przyznania subwencji lub dotacji. Oświadczeniami w rozumieniu art.

297 § 1 kk będą zarówno pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzonym dla uzyskania wsparcia finansowego jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie przedkładane przez sprawcę podczas postępowania prowadzonego w związku z ubieganiem się np. o kredyt (postanowienie SN z dnia 7.03.2013r., V KK 304/12, Lex nr 1302183).

W stanie faktycznym wynikającym z przeprowadzonych dowodów jaskrawe jest, że oskarżony jako prezes Fundacji składając co miesiąc w jej imieniu wnioski o kolejne transze dofinansowania każdorazowo nierzetelnie deklarował w nich wysokość ponoszonych kosztów pracy, co miało bezpośrednie przełożenie na wysokość przyznawanego dofinansowania. Nie będzie dowolna teza, że urzędnicy Funduszu, gdyby znali rzeczywisty mechanizm aktywizacji osób niepełnosprawnych nie przyznałoby w ogóle dofinansowania, tak jak to stało się w przypadku innych fundacji, częściowo powiązanych osobowo z oskarżonym.

Finalnie skarżący formułując zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 7 kpk nie zdołał wykazać, że sąd meriti nieobiektywnie i niewłaściwie ocenił zebrany materiał dowodowy. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jeżeli poprzedza je ujawnienie w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi ono wynik

rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1) kpk - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu (wyrok SA w Warszawie z dnia 14.02.2023r., II AKA 529/22, Lex nr 3522440). Zarazem by zarzut naruszenia art. 7 kpk okazał się trafny, wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów (wyrok tego Sądu z dnia 30.12.2022r., II AKA 293/22, Lex nr 3510437).

W świetle powyższych rozważań nie mógł zostać uwzględniony również zarzut obrazy przepisów postępowania poprzez niezastosowanie art. 5 § 2 kpk. Bowiem jeżeli skarżący zarzuca wadliwą ocenę dowodów ujawnionych w sprawie, to nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk. Naruszenie zasady in dubio pro reo ma wszak miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady (jeden z wielu: wyrok SA w Warszawie z dnia 24.03.2023r., II AKA 287/22, Lex nr 3599262).

Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 kpk, to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 kpk może nastąpić, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż

niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (postanowienie SN z dnia 14.12.2022r., IV KK 497/22, Lex nr 497/22).	
Wniosek	
apelacja obrońcy: - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popętnienia zarzucanego mu czynu; apelacja Prokuratora: - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenia orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
powody niezasadności wniosków wynikają z rozważań poświęconych zasadności zarzutów	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
---	-----

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
---	--

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
I.	Przedmiot utrzymania w mocy
utrzymanie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
wyjaśniono powyżej	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk

Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. II.	W postępowaniu odwoławczym oskarżony był reprezentowany przez obrońcę z urzędu. Oskarżyciela posiłkowego reprezentował ustanowiony pełnomocnik.

	<p>Wobec wyroków Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z ustawą zasadniczą przepisów różnicujących wynagrodzenie profesjonalnych pełnomocników w zależności od tego, czy pomoc prawną świadczą na podstawie umowy, czy z urzędu (np. wyrok TK z dnia 20.12.2022r., SK 78/21, Dz. U. z 2022 roku, poz. 2790) podstawą przyznania wynagrodzenia obrońcy z urzędu był § 11 ust. 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1964 ze zm.). Wynagrodzenie obrońcy z urzędu podwyższono zarazem o wartość podatku od towarów i usług na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 2631).</p> <p>Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Państwowego Funduszu (...) Niepełnosprawnych kwoty 1.200,00 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym oparto o § 11 ust. 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1935).</p>
<p>IV.</p>	<p>Wobec wysokości uzyskiwanego świadczenia emerytalnego i ciężącego obowiązku naprawienia szkody oskarżonego zwolniono od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa (art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk).</p>

<p>7. PODPISY</p>	
<p>Anna Nowakowska Izabela Szumniak Piotr Maksymowicz</p>	

<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
--	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	alternatywnie co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż	

	wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	zmiana	# uchylenie

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	co do kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	alternatywnie co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż		

	wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	zmiana	# alternatywnie uchylenie